

Ábrahám monológja

Hány napja lakom a filiszteusok földjén! Szövetséget kötöttem Gerar királyával, Abimelekkal. Nem bántotta Sárát. Pedig becsaptam, azt mondtam neki, hogy Sára csak a húgom. Ő mégis visszaadta nekem, amikor megtudta, hogy a feleségem is. Rendes ember. Vallásos. Csupa vallásos nép között lakom. Mennyit áldoznak nem létező isteneiknek! És mi mindent! Csupa értékes jószágot! Időnként saját gyerekeiket is! Én meg beérem nyájaim egyikével-másikkal. Pedig én az egyetlen élő Istent szolgálom. Rendjén van ez így? Nem kellene nekem is előbbre lépnem? Szólj, Uram! Hallgat rád szolgád! Mit kívánsz? Bármit megteszek érted! Kijöttem Ur városából! Pedig jól éltünk Babilonban. De féltettem feleségemet a babiloni bálványoktól. Megjártam a kultúra fellegvárát, Egyiptomot. Ott sem

maradhattam. Túl sok istent imádnak. Én pedig csak Téged, Uram és Szövetségesem! Már azt hittem, sosem áldasz meg utóddal. Sárának köszönhetem, hogy beengedte sátramba Hágárt, és megszületett Izmael! Áldozzam fel neked Izmaelt? Izmael erős fiú. Megtehetem Neked. De amióta elvetted Sára szégyenét, és megszületett Izsák, ahogy megígérted, ő lett az elsőszülött. Ő a legeslegkedvesebb nekem a földön. Őt kéred? De hiszen ő ígéreteid gyermeke. Elhiszem, hogy fel tudod támasztani, miután leölttem oltárodon, de micsoda fölösleges traumát okoznék én Izsák lelkében, ha úgyis visszaadod. Szólj már, kérlek! Elfogadom azt is, ha igent mondasz az ötletemre, azt is, ha nemet. Honnan tudom meg szent akaratodat? Te gyek ki gyapjút eléd? Igennek veszem, ha virágba borul reggelre a

bokrunk. Nemnek, ha nem. De kérek, hadd aludjak rá egy keveset!...

Jaj, de korán van még. Mennyit alhattam? Későn feküdtem, korán ébredtem. Jaj a bokrunk! Csupa virág. Hát elfogadtad az ajánlatomat? Jaj nekem! Ó, Adonáj! Áldott legyen Szent Neved! Sürgősen fölébresztem Izsákot, mielőtt Sárának megébrednének. Engedelmes, jó gyerek, nem fog kérdezősködni. Sára bezzeg elhalmozna kínos kérdéseivel. Siessünk! Izsák, fiam! Ébredj! Indulunk Mória földjére. Nem kell beköszönnöd anyádhoz. Két szolgát ébressz föl! Hozzanak magukkal pár napi eledelt négyünk-re! Meg valami derékaltat, ha kint éjszakáznánk a szabad ég alatt. Addig én fát hasogatok az egészen elégő áldozathoz! Edénybe rakok egy kis tüzet a ház tűzhelyéről. Elteszek néhány madzagot is. Milyen kár, hogy ennyire sietnem kell a favágással, hogy még Sára ébredése előtt elindulhassunk. Úgy húznám az időt. Pedig az a helyes, ha azonnal teljesítjük Adonáj akaratát. Na, ennyi elég lesz. Gyere, kis számár, hadd nyergeljelek fel, hadd pakoljam hátadra az aprófát, meg a vastagabb hasábokat is. Jól körülköttem mindet, hogy a gyerek egyedül is elvihesse rövid távon. Derekamra kötöttem a kardomat. A tüzet, a pokrócokat és az ennivalót ti hozzátok, legények! Indulunk, de csöndben. Ne csapjatok zajt! Keresünk egy hegyet, itt nincs semmiféle magaslat. Márpedig nem illik a Magasságbelit alföldre ferasztani ahhoz, hogy élvezhesse áldozataink illatát.

Megállunk. Eszünk. Elmondjuk az estéli áldást, és nyugovóra térünk. Itt sincs hegy. Talán majd holnap. – Mindenható, hálát adunk neked, hogy baj nélkül zarándokolhattunk hegyed felé a mai napon, áldd meg ételünket és álmunkat, tedd, hogy mielőbb találjunk egy hegyet, amelyen egészen elégő áldozatot mutathatunk be neked! Amen. (Bárcsak soha nem találnánk hegyet! Adonáj.) – Jó étvágyat! Egyél, kisfiam, csak Adonáji tudja, ehetsz-e holnap is! Apád nem éhes...

Egészségetekre! Jó éjszakát! (Jó ez az éjszaka! Nem közeledünk semmiféle hegyhez.) ...

Jó reggelt, fiam! Jó reggelt, le-
gények, hasatokra süt a nap! (Hála
Adonájnak, soká tudnak aludni).
Együnk, vagy induljunk? Induljunk?
(Pedig azt hittem, hogy még egy
kicsit húzhatjuk az időt.) ...

– Megérkeztünk? – Nem. Ez
nem elég magas. Ez nem hegy, csak
domb. Menjünk tovább! Tovább,
tovább! Bírod még, kisfiam?
Ne pihenjünk? Na, jó, akkor
mehetünk egy igazi hegyhez...

Megint ránk esteledett.
Ágyazzatok meg! A múlt éj-
szaka is elég hideg volt. Engem
már most megvesz az Isten
hidege! Érzem, ahogy megfagy
a szívem. Vegyéték elő az
estebédet! Egyetek, nekem egy
falat sem megy le a torkomon.
Áldott vagy, Uram! Áldd meg
fiamat, szolgálómat! Áldj meg
engem is! Melegítsd fel szívem-
et, világosítsd fel elmémet!
Ámen! Jó éjszakát!

Micsoda éjszaka! Bár meg
tudnék nyugodni akaratomban, Ado-
náj! De én egyre nyugtalanabb le-
szek... Nyugtalan vagyok. Nagyon
nyugtalan.

Nyugtalan reggelt! Emberek!
Vagyis, mit beszélek! Jó reggelt!
Jobbat, mint amilyen az enyém.
Úgy érzem, ma elérjük az Isten
hegyét. Reggeli után indulunk.
Menjünk? Vagy maradunk? Hogy
most világosban már látni ott a lát-
határon a hegyet? Tényleg. Nem
lehet, hogy csak délibáb? Nem?
Akkor ti ketten itt maradtok, szama-
rak, vagyis a számmal. Kicsit
imádkoztatunk ott, aztán visszajö-
vögetek, vagyis visszajövünk. Jó
lesz, legénykéim? Fiam, szedd le a
számárról a fát, én meg veled me-
gyek, és viszem a tüzet. Így száz
fölött, két napi gyaloglás után épp
elég a kardot és a tüzet vinnem.
Teljesen ki vagyok merülve, fiam.
Nem biztos, hogy élve elérem a
hegyet. De ha elérem is, aligha tu-

dom megmászni. Te akkor is fel-
mész rá, ha már eddig eljöttünk
miatta? Jól van, kisfiam. Menj csak,
apád hullája megvár itt! Hogy mi
lesz az áldozati állattal? Fiam! Mi
is? Hát, hát erre a kérdésre nem
számítottam, fiam, vagyis reméltem,
hogy nem kérdezed meg, ezért
egész idő alatt ennek a megválaszo-

Mivégre?

*Ki eladja lelkét a gonosznak –
Előbb aprópénzén apróságért;
Végül egész lelkét mindeneért.*

†

Vajjon lesz-e, aki visszaváltja?!

Nádašpétěr

lására készültem, fiacskám. Megvan
a válasz, fiacskám, hidd el, megvan,
csak hirtelen nem jut eszembe.
Majd, majd gondoskodik róla a
Gondviselő. Hidd el, fiam, gondos-
kodik. Tudod, Ő olyan gondoskodó
típus. Mit állsz itt, mennünk kell.
Az áldozati állat, az áldozati állat.
Hogy erre eddig nem gondoltam!
Adonáj, Te nem tudnál gondoskodni
róla? De tényleg? ... Mit mondjak a
gyereknek? Gyerek, megérkeztünk,
másszuk meg a hegyet! Látsz te
rajta köveket? Akkor jó. Nem kell
fölcipelnünk rá. ...

Ha fölértünk, oltárt építünk.
Mondtam én, hogy Adonáj mindent
elrendez magának. Na, még egy
nagy kő a tetejére, nehogy lefordul-
jon róla az áldozat. Jó lesz így?
Gyere, próbáld ki! Feküdj rá! Ha
összekötöm a lábadat, nem lóg le
róla. Most a kezedet is. Úgy, kicsi-
kém. Most már nem is kell áldozati
állat. Ugye, mondtam, hogy Adonáj

gondoskodik magáról? Vagyis ró-
lad, vagyis rólam! Kicsit meg va-
gyok zavarodva. Nem vagyok ma-
gamnál. Mit mondtál, hogy nem
vagyok magamnál? Hogy azt én
mondtam? Miért, nem úgy van? Mit
mondasz, fiam? Hogy az Úr máris
gondoskodott áldozati állatról? Hol
látsz te áldozati állatot? A bozót-
ban? Adonáj egy kost küldött
helyetted!

En örült! Már a kardomat is
kihúztam. Majdnem a fiamat
áldoztam fel egy birka helyett.
Angyal vagy, édes fiam! An-
gyal! Felnyitottad a szememet.
En kész voltam Adonájért le-
mondani rólad, de Adonáj egy
kost küldött helyetted. Szegény
kos, nem tud szabadulni a bo-
zótól. Hogyhogy nem kereste
a pásztor? Vagy kereste, csak
nem találta? Már nem is fogja
megtalálni, csak az elszenesese-
dett csontjait. Amíg a bozót
foglya, leszedem rólad a köte-
leket, és az ő lábait kötöm meg ve-
lünk. Na, most kiszabadíthatod a
szarvát, és föltehetjük az oltárra.
Úgy. Mondtam, hogy az Úr gon-
doskodó típus. És mindenről egy-
formán gondoskodik, de rólunk,
emberekről mégis egészen különle-
gesen. Nem hagyja, hogy másokat
áldozunk föl. Legföljebb magun-
kat. Izsák, miért Izsák, vagyis „ne-
vetés” a te neved? Hahaha! De bol-
dog vagyok! Na gyerünk haza!
Anyád már aggódik. Ha tudná, hogy
mennyire okkal aggódott érted! Pe-
dig inkább értem kellett volna ag-
gódnia. Meg tudsz bocsátani sze-
rencsétlen bigott apádnak?

Nagy leckét tanultam ma, fiam.
Adonáj nem kér emberáldozatot,
csak szeretetet kér. Szeretlek, édes
fiam. És azt akarom, hogy nagy
nemzet fakadjon ágyékdoból.

Kovács Tádé

ELŐFIZETÉS

Tisztelettel kérjük Olvasóinkat, hogy legkésőbb **2019. február 28-ig** újítsák meg előfizetésük-
ket. A lap ára most nem változik, 300,- Ft marad, az éves előfizetés **1800,- Ft** lesz, illetve annak,
aki postán kéri, a postaköltséggel együtt **3000,- Ft**.

A befizetés lehetőség szerint **banki átutalással** a lapot terjesztő KISZE Bt. számlájára (szám-
lászám: 10918001-00000057-09540006), vagy az Unicredit Bank bármely fiókjában a fenti
számlára történő **pénztári befizetéssel** történjék. Rózsaszín **belföldi postautalvánnyal** is lehet,
ekkor a **KISZE Bt.** a címzett, és a **bankszámlaszámot** kell feltüntetni. Mindhárom esetben kér-
jük közölni az előfizető nevét, címét, és azt, hogy „Érted vagyok”-előfizetés. – A terjesztéssel
kapcsolatos bármilyen ügyben Gromon András főszerkesztőtől lehet tájékoztatást kérni.